

in tisto uro, ko se je hudodelstvo zgodilo, na Dunaji v neki kavarni.

Tako je preteklo več mesecev in jaz sem spoznal, da je hudodelnik vsaj za zdaj postavi nedosegljiv, ker ni bilo o njem ne duha ne sluha. Gostilničar se je, čeravno težko, popolnoma odpovedal upanji, da bi svoj denar še kedaj videl.

Ni mi treba še posebno opomniti, da je bilo tudi ime „Engelbert Breier“ izmišljeno in v tistem kraju, kjer bi bile imele biti nakaznice oddane, ni poznal nihče človeka tega imena. — — —

Kmalopoj tej dogodbi sem bil premeščen k preiskalni sodnji v mesto L. na Českem. Tam je bilo mnogo opravila, ker mi je moj prednik pustil vse v najlepšem neredu. Služba me je vezala skoro ves dan na pisarnico, toraj nisem imel dosti prostega časa. Pri nekem službenem izletu iz mesta naletim nenadoma na sošolca, nekdanjega najblojšega prijatelja svojega, katerega nisem več let že videl in tudi o njem nič slišal. Po ponovljenem prijateljstvu me hitro povabi k sebi na dom; imel je posestvo in lepo fabriko blizu tistega kraja, kamor sem bil prišel v službenih opravkih, in mi ni dal prej miru, da sem se še tisti dan z njim peljal. Ker sem bil s svojim opraviлом gotov, sem se mu prav radosten podal.

Med potjo mi pripoveduje, da je oženjen in oče hčere, katera se ima tudi v kratkem omožiti. O svoji ženi mi je pravil toliko ljubeznjivega, da me je prav radovednost trla, videti njegov „hišni zaklad“, kakor mi je ženo hvalil.

Pripeljeva se na dvorišče, moj prijatelj izroči konje in voz služabniku, prime mene za roko ter me pelje v svojo rodovinsko sobo, ki je bila pri tleh in ob enem jedilna izba. Ko vstopiva, se vzdignete dve ženski v priprosti, a čedni domači obleki, ki ste prej sedeli pri mizici tik okna, kakor se je videlo, pri šivanji; prva starejša jako ljubeznjive, a mlajša popolnoma zapeljive postave in zdaj zarudelega obraza.

„Tù, Mina“, spregovori prijatelj in potisne mene malo naprej, „tù ti predstavljam svojega ravnokar zopet najdenega prijatelja in sošolca, zdaj hudega preiskovalnega sodnika v mestu. Ha, ha, Ljudmila, hči moja, nič se ga ne boj; dokler ne pride s pisarji, žandarji in drugim sodnijskim orodjem, ni nikakor nevaren.“

„Posebno, če se mi prikažejo bitja vaše ljubeznjive vrste, gospodična“, hitim jaz nadaljevati govor svojega prijatelja. „Tudi gospá bo oprostila, da tako nenadno napadem jo v njenem prijetnem domovju.“

Gospá pristopi in mi podá roko. „Prav veselí me sprejeti tukaj prijatelja svojega moža, o katerem mi je že marsikaj pripovedoval.“

Znanstvo v hiši mojega prijatelja je bilo storjeno; pri obedu sem imel priliko spoznati res vrle lastnosti hišne gospodinje, katera je bila ravno tako modra, kakor ljubeznjiva. Hči Ljudmila, dasiravno še malo plašna in molčeča, zdela se mi je popolnoma matrne narave in lepote, tako da sem res zavidal moža, kateremu je bila namenjena.

Med pogovorom pravi prijatelj moj: „Saj si tudi lovec, ne?“

„Le tako imenovani nedeljski lovec“, odgovorim, „čveteronogati zverini še nisem posebno veliko žalega storil.“

„Sodnijska gospoda je bolj na dvojenogate zverine dresirana“, nadaljuje moj prijatelj smehljajoč se. „Vendar mislim, da boš vedel človeka in pesá ločiti od zajca, toraj te povabim za nedeljo in pondeljek, ko sta ravno dva praznika skup, k sebi. Prišlo jih bo več, prvi dan bomo streljali po gozdu, drugi dan pa domá z buteljami, ker bo — Ljudmila, ne bodi rudeča kot škrlat —

zaroka moje hčere. Pri tej priliki boš spoznal tudi njenega ženina, gospoda žl. Planavskega.“

Ljudmila postane rudeča kot pirih.

„Gratulujem, gospodična“, pravim jaz, „ker sem že naprej prepričan, da mora mladenič, katerega ste si vi izvolili, biti zbirka vseh prednosti moškega spôla.“

„No, no, to ravno ni“, govori oče, „a vendar je možak, kateri se mora vsakemu prvi hip prikupiti. Pa saj ga boš videl in potem sam sodil, ker veš ceniti človeško blago.“

Že pozno v noči se odpeljem od gostoljubne hiše, kjer se je meni, neoženjenemu samcu, prav domače zdelo, zastavivši prijatelju besedo, da prihodnja dva praznika gotovo pridem. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Največi most na svetu* so pa ravno zdaj dodelali Amerikanci v mestu St. Louis čez največo (zavolj razvoja više 750 milj) reko Misisipi. Most je stal svojih 20 milijonov gold. Dodelali so ga v 7 letih. Njegovi stebri so 78—111 čevljev globoko spuščeni v skalnata tla, ki se dosegajo komaj 60—90 čevljev pod blatnim dnom rekine struge. Železni oboki, kateri se mogočno spenjajo od stebra do stebra tehtajo 112.000 centov. Ves most, 270 sežnjev dolg, ima 2 oddelka ali stropa. Spodnji strop je za železnico, zgornji pa služi potcem in voznikom.

* *Čudna bratovska ljubezen*. — V Celji je stal one dni neki Luka M. pred porotniki, obdolžen, da je svojega tovarša C. umoril. On sam je tajil, al priče so dokazale, da je le on mogel biti morilec, ker je bil z umorjenim sam v hosti in na-nj jezen, in da je do smrti zadeti C., predno je umrl, sam izrekel: „Luka me je!“ Porotniki so bili po vsem tem prepričani, da je on morilec ter ga spoznali krivega, sodnija pa ga je obsodila k smrti na vislicah. Ko zatoženec sliši, da je k smrti obsojen, se zgrudi na tla, morali so ga nesti iz sodnijske sobe. Prišedši k zavesti pa pokliče svojega zagovornika in mu razkrije skrivnost, da namreč ni on morilec, marveč njegov brat, to vé vsa rodovina njegova; on je vedé, da bo zarad tatvine že tako v ječo obsojen, hotel še kazni, ki gré bratu zarad umora, na-se vzeti, tako so se domá zgovorili; sedel bi bil za brata, a na vislicah za-nj umreti noče, to uniči vso rodovinsko pogodbo. Zagovornik naznani vse to nemudoma sodniji, katera pošlje komisijo po brata; pa komisija ga sreča že na poti gredočega k sodniji, kateri se je hotel sam izdati, ker je slišal, da je brat k smrti obsojen, česar ni pričakoval. Zdaj se je preiskava vnovič začela, smrtna obsodba pa, se vé da, pride ob veljavo. To je res čudna bratovska ljubezen, ki bi bila kaj boljšega vredna.

Naši dopisi.

Iz Marije Zvezde v Bosni. V. L. — Iz Dunaja so nas opomnili, naj bi skušali sušenje češpelj, ki je po Bosni že tako bolje kakor drugod, še kaj zboljšati. Tu mi pride na misel, da so „Novice“ nekdanj to reč popisovale in če se ne motim, tudi zboljšano bosensko sušilnico priporočale ter njen obris prinesle. Ako je tako, kakor mislim, da imajo „Novice“ obris zboljšane bosenske sušilnice, jih lepo prosim, naj blagovolijo mi poslati tisti obris,*) tisti list „Novic“ in popis tistega obrisa, bomo skušali enako sušilnico napraviti in djansko pokazati ljudém, katera sušilnica je boljša,

*) Obris in popis prejmete pod križnim zavitkom.